

חווה מרדכי
הכוח המניע מאחור

במדינה

(המשך מעמוד 6)

הראשונה היא קיום מגע עם ארצות הברית.

אילו היו מכניסים את הנתונים האלה למחשב, ומבקשים ממנו לקבוע את שיבוע המועדים הסבירים ביותר, היה בוחר באותם השיבוע שהוזכרו בהרפתות מעמא, והם:

● **חיבת אל-מצרי, מבעלי** שכם, מי שהיה יו"ר הפרלמנט הירדני. הוא מקובל על ירדן גם כיום. במשך השנים התראה לא פעם עם יאסר ערפאת, מבלי שממשלת ישראל התנגדה לכך בפועל. איש נשואינים כשי כם, מראשי אחת המישפחות החשובים ביותר בעם הפלסטיני, אוהד ירדן ואי ש"ף.

● **אליאס פרג, ראש עיריית** בית-לחם, נוצרי, ראשי-העיר החשוב היחיד שלא הורח על-ידי שלטונות הכיבוש. פרג מקובל על ירדן וגם על אש"ף. בין אוהדי אש"ף נחשב פרג' כמי שתומך בקו המזוהה עם עיצאם אל-סרטאווי המנוח. כלומר: תמיכה בקו של יאסר ערפאת, בצירוף המיש"א אלה שאש"ף יתקדם בדרך זו ביות מהירות ותקיפות.

● **רשאד אל-שווא, ראש** העירייה המזרח של העיר עזה, המנהיג הבלתי-מערער של רצועת-עזה כולה. ראש אחת המישפחות החשובות ביותר, עתיר-נכסים. ידוע כי נפגש לא-פעם עם יאסר ערפאת, אך טיפח גם יחסים טובים עם המלך חוסיין. כמו פרג, מוזהר עם הקו שנציגו הבולט ביותר היה עיצאם אל-סרטאווי.

● **אדוארד סעיד, אחד מאנשי** הרוח הפלסטיניים הידועים ביותר בעולם. חבר המועצה הלאומית הפלסטינית, מחברם של כמה ספרים בתורת הסיפורת והשוואתית, נהנה מיוקרה רבה מאוד כחוגים אקדמיים בעולם ובאמריקה, תושב ארצות-הברית. גם הוא מקורב ל"קו סרטאווי". בעל איי שיות מקסימה.

● **הישאם שראבי, תושב העיר** וושינגטון, איש-רוח פלסטיני מוכר ביותר, אוהד אש"ף. שראבי קשור עם אישים רבים בגדה המערבית, שפנו אליו לא פעם במישאלות. נהנה מיוקרה אקדמית ואישית, מקובל על ממשלת ארצות-הברית. אדם שקול ומתון.

● **ואלד חלילי, בן אחת** המישפחות הפלסטיניות החשובות ביותר, פרופסור מוכר מאוד בארצות הברית, תפס עמדה דומה לזו של סרטאווי וגם ייצג אותה בפומבי, כאשר פירסם בכתבי-עת אמריקאי יוקרתי תוכנית מפורטת ומאוונת להקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל.

● **נביל שאט, איש-אמונו של** יאסר ערפאת, תושב קאהיר. מילא שליחויות דיפלומטיות רבות, ומקובל ביותר על ממשלת-מצרים. מכל השיבוע, הוא המוזהר ביותר עם הנהגת אש"ף.

כל השיבועה הם בעלי מעמד אישי עצמאי. שלושה הם אינטלקטואלים בעל שם עולמי. שלושה הם אנשי ציבור בגדה ובצדעה. גם בדמיון הפי רוע ביותר אי-אפשר יהיה להרביק אף לאחד מהם תווית של "טרוריסט", כי עברו את ההווה.

פרג' ושואו אינם מקובלים על החו"ר גים היות קיצוניים בגדה ובצדעה, המעדיפים סימנות קיצונית על פני עובדה מעשית. יש להניח כי כל השיבועה יושמרו באופן פרוץ על-ידי המשך ורק"ה, מכיוון שהם בעלי אוריינטציה פרו-ערבית ברורה. אך בשלב הנכונה, כאשר הבעיה העיקרית היא לאפשר דו-שיח פלסטיני-אמריקאי ופלסטיני-ישראלי, זוהי נבחרת טובה. אם תזכה בגיבוי של יאסר ערפאת, שכינס השבוע את מוסדות אש"ף ופתח בבגדאד, יתקבל ההרכב גם על-ידי הרוב העצום של תושבי השטחים הכבושים.

יצחק מודעי הצליח שוב לסדר את יריביו במפלגה הליברלית — בטכסיסים עקלקלים, שנראו לא-פעם כתעמולת של איש בלתי-דיוני והפכפך, הוא הפך את הקערה על פיה וסיכל את כל תוכניותיהם

את המהלכים לקראת חרות יזמו פת, שריר וניסים, כשהרומן בין מודעי (מנהיג מפלגתם) ובין המערך היה בעיצומו. הם סברו, יתכן שבצדק, שרוב ח"כי הליברלים אינם רוצים ברית עם המערך, מכיוון שפרס אינו יכול להבטיח להם מקום בכנסת ה-12. הם

הזה מעט מאוד אסמטיקה, אין בו שום אידיאולוגיה, ויש בו הרבה אינטרסים אישיים. רוקמי האחד הם שרי הליברלים, למעט מודעי. השלושה שונאים, כמו בן, גם איש את רעהו, אבל האביה לשרי האוצר מלכת אותם. ככל המאבקים

יצחק מודעי, דווקא בתחום המיפי-לגתי, הפתיעו את המשקפים הפור-ליטיים, אף את מי שכבר הסכימו להתנהגות המזוהה במיקצת במישור הממלכתי. כמה מומחים הביעו את תמיכתם בגלוי.

את הצטרפותו של מודעי לתביעת מתנגדי האחד עם חרות לבית-הדין הפנימי של המפלגה הם הגדירו כ-"מפתיעה". השיקול שלהם נשמע די גיוני: אחרי הכל, מודעי חזר לאחריה ב-"תשובה", ואף חידר מחדש את יחסיו עם ראשי-הממשלה, שימעון פרס. ההשערות על פירוק הליכוד למען קואליציה צרה עם המערך נעלמו מכלייהתקשורת. מודעי מופיע שוב כ-"איש עקרונות", שארץ-ישראל הש"למה עומדת בראש מעייניו.

יחסיו הגרועים עם שריהלכלה, גר יעקובי, מעכירים את האווירה בכל דיון כלכלי בממשלה. יעקובי סבור שמודעי הוא "אסון לאומי", וחרף זהירותו המסורתית הוא נותן ביטוי לדעותיו בצורות שונות. שריהלמערך האחרים משמיצים אותו בכל הזדמנות, ואפילו שריהלמנהיגיה, משה שחל, שתלה תיקוות רבות בעריקה אפשרית של שר האוצר, מאס במנהיג הליכ"רלים.

כל התופעות האלה היו עדיין בגדר הנסבל, אלמלא הברית ההדוקה,

הציר הצליח!

קיוו שבועות חרות הם יצליחו בבורד את מודעי, וניסו אף להכשילו לא פעם בתפקידו כשר-האוצר. התמונה שציירו היתה ברורה: מודעי בחיק המערך יהיה איש מנוטרל, בדיוק כמו יגאל הורביץ העלוב של 1985. הם ותומכיהם, לעומת זאת, יוכלו להבטיח את עתידם הפוליטי על חשבון חרות, ובדרךם יוכלו להשיל כמה סירכות ליברליות אמיתיות שעדיין נשארו במפלגה, כמו יו"ר הנהלת ההסתדרות הציונית, אריה רולצין.

אלא שהליברלים אייבי-מודעי לא הביאו בחשבון את כושרהתמרון של מנהיגם.

מודעי הבין די מהר שאריאל שרון אינו מעוניין בשלב זה באיחוד-צמרות עם הליברלים. שריר וניסים הם תומכים מובהקים של יצחק שמיר ומשה ארנס, והם שותפים לקו השמרני בנושא הבלכלי-חב"רתי, לעומת שרון ודויד לוי "הפופוליסטיים".

שרון רואה, יתכן בצדק, בצירוף אישים אלה "מוזמה" נגדו. הוא עושה הכל להכשיל את הצירוף הזה. כך הצטלבו האינטרסים של מודעי ושל שרון. באורח "רעיוני" שולל גם מודעי את הפופוליסטים (שיחור האספי סוף), אבל זהו נושא מישני, לעומת ההישרדות האישית והפוליטית. מודעי מונע את בידודו ואת הדחתו, ומתמרן את אויביו לגיחון בפומבי.

שרון עוזר לירידו החדש, ותוך כדי כך נועל את שערי חרות לפני תומכיו יריבו יצחק שמיר, חרדישם ספורים לפני המאבק המכריע על הנהגת התנועה. חיים ברעם

הפנימיים הרציניים במפלגה הליכ"רית הובסו שריר, פת וניסים על-ידי מודעי, המוכשר פי כמה מכל אחד מהם, ומכולם יחדיו. הם מפצים אומנם שמועות שמודעי אינו שפוי, ולהעולם הזה אין כלים כדי לחרוץ דין בסוגייה הפסיכיאטרית הזאת. למען האמת, גם שריהלמערך, ורוב בכיריהלמערך והכתבים המדיניים, אינם מסתייגים מהתווית הזאת שהורבקה למודעי. אלא שהנעשה כנפשו העכורה של שר זה או אחר אין בו כדי לשנות את איאונותם של אויביו.

משוגע או לא, שר האוצר הוא איש משכיל, בעל כושר ניהול ותכססן פוליטי ממדרגה ראשונה (כשהוא שולט ב"רוח"). "השילוש הקדוש" של

שרי הליברלים, הנלחמים בו, מהווה חבורה עלובה, נעדרת כישרונות נלעגת.

ההבחנה הזאת איננה נשענת על דיעה קדומה פוליטית כלשהי. מבחינה זאת כל שרי הליברלים, כולל מודעי, הם זהים לחלוטין: ניצים קיצוניים, שמרנים, אנטי-ליברלים, מצביעים בעד חקיקה רחיקה משועבדים נפשית, פוליטית ואידיאולוגית לתנועת-החד"ר. כולם חושבים בראש ובראשונה על עצמם, ועל טובתם האישית. ההכרל, אפוא, בין מודעי ובין אויביו הוא בתחום הכישורים: לו יש — להם אי?

החרדה-היחסית, בין מודעי לשרהתע"י-היהודי-המסחר, אריאל שרון. באיוולתו הרבה של פרס, הופקדה כלכלת ישראל בידי הצמר הזה, והם מחלקים — או מונעים — את הצ'ופרים כרצונם.

השניים הפכו לבעלי-ברית. יחסי-השניאה הגלויים בין שרון לבין כל שריהלמערך מקרינים גם על יחסי מודעי-מערך. ידיד אויבך גם הוא אויב, מסיקים אנשים כמו יעקובי או מוטה גור, החולמים כמשך 24 שעות ביממה על פגיעה בשרון.

לכן גם העירסול הגדול, השורר בקרב מומחים לענייני הליכוד, אם מודעי חתך את התרחק כל-יך מהמערך, ברית ברית עם האויב העיקרי של מפלגת-העבודה, שרון, וזנח את כל תוכניות העריקה שלו — מדוע הוא עיקב בליכד בהתנגדותו לאיחוד עם חרות?

הרי דווקא עתה הוא עושה כמיטב יכולתו להזכיר לציבור, ובעיקר לתומכיו במפלגה, שהוא איש-ימין, ליברלי-חרותניק לכל דבר, לא פחות משנאוניפשו אברהם שריר, גידעון פת ומשה ניסים?

השאלה הזאת לשני אנשי-מפתח בתנועת-החרות ובי מפלגה הליברלית, הישווה את התשובות (שהיו כמעט זהות), והגיע למסקנה, שהדמיה היא מיותרת: מודעי מחבל באיחוד עם הליכוד מסיבות פנימי-מפלגתיות שלו, אבל גם בשירותו של אריאל שרון!

חבורה עלובה

כמו בכל עליה המתרחשת במפלגה הליברלית, יש בסיפור

לחברת פולו

אר חווה וג

בגד עור. הטקס המפואר התקיים במלון שרתון בתל-אביב. היה זה סיום מוצלח לרומן בהמשכים, שהתרחש בכמה יבשות ונמשך כמה שנים, שבמהלכן נישאה חווה למליונר אמריקאי בשם ג'רי כהן וגם התגרשה ממנו.

השניים נחשבים אנשי-חברה פופרי לאריים. עם ידידיהם נמנים אנשים מ"חוגי-האופנה ומחוגי-הכוחמה גם יחד. במשך השבוע הם נהגו להתגורר בדירה שכורה בתל-אביב, ובסופי-השבוע עברו להתגורר בבית בקיסריה, כשהם מומינים כמעט תמיד את ידידיהם הרבים בבלות איתם מסביב לבריכה. המסיבות שם היו תמיד מוצלחות, והמשתתפים בהן נבחרו